

Lucía: Germana María Lucía de Jesús i del Cor Immaculat

“La meva mare després de les aparicions es va veure forçada a vendre el ramat, perquè molta gent demanava veure’m i parlar-me. Això va representar una pèrdua per a la família. D'això jo era culpable i tots s'encarregaven de fer-m'ho sentir així. Des que el poble va començar a anar a Cova da Iria ja no vam poder conrear res. La meva mare em deia: «Quan vulguis menjar, ves a demanar-ho a aquesta Senyora».

Un dia la mare va emmalaltir greument i em va dir la meva germana gran: «La meva mare mor amargada amb els disgustos que tu li has donat. Si és cert que vas veure a Nostra Senyora, ves a Cova da Iria i demana-li que la curi. Promet el que vulguis que ho farem i llavors creurem». Lucía va implorar a la Verge la curació de la seva mare i va prometre anar amb els seus germans des de dalt del camí fins l'alzina de genolls resant el Rosari.”

En menys d'un any Lucía va patir la mort de Francisco, del seu estimat pare, i Jacinta. La seva gran tristesa s'aniria dissipant amb la seva partida d'Aljustrel. Enrere deixava els llocs beneïts i la seva pròpia identitat, però s'endua inviolable el seu Secret. "Tu et quedaràs aquí algun temps més. Jesús vol servir-se de tu per donar-me a conèixer i estimar", li havia dit la Verge. Des d'aleshores va ser depositària del testimoni dels seus cosins i de la misericòrdia de Déu. Anys després, i a petició de superiors eclesials, sor Lucía va redactar les seves *Memòries* donant llum a les Aparicions i el seu Missatge. També va narrar l'aparició de la Verge a Pontevedra (10 de desembre de 1925) i la de Tuy (13 de juny de 1929), durant la seva vida com a religiosa.

Així la recordava el papa Joan Pau II quan va morir: "Sor María Lúcia de Jesús i do Coração Imaculado ha estat cridada pel Pare celestial a l'estatge etern del Cel. Ella ha arribat així a la meta a la qual sempre aspirava a la pregària i al silenci del convent. [...] Ens deixa un exemple de gran fidelitat al Senyor i de joiosa adhesió a la seva voluntat divina. [...]” El Vaticà, 14 de febrer de 2005.

“Déu meu, jo Us estimo en agraïment per les gràcies que m’heu concedit.” Oració de Lucía que va compartir amb Francisco i Jacinta després de la cinquena aparició.

6

“He vingut perquè tingueu vida”

El sisè any del septenari commemoratiu del Centenari de les Aparicions de Fàtima evoca l'aparició de setembre de la Verge Maria, el 1917, centrant-se en l'actitud creient de la celebració.

TESTIMONI I CARISMA DELS PASTORETS

Lucia, Francisco i Jacinta van suportar amb admirable fortalesa les calúmnies, males interpretacions, injúries, persecucions i, fins i tot, la presó: "Si ens maten no importa; anem al Cel", deien.

La primera contradicció va ser la incomprensió familiar, especialment de la mare de Lucía, que titllava la seva filla de mentidera. El rector, Manuel Marques Ferreira, també els va fer patir quan els va advertir que potser tot fos un engany del dimoni. Però qui va fer sofrir més als nens van ser les autoritats, especialment Arturo Oliveira Santos, administrador del municipi d'Ourém, que l'agost de 1917 els va segrestar, empresonar i amenaçar de mort.

Aquells dies els tres pastorets sentien especialment l'abandó dels seus pares: "Ni els teus pares ni els meus venen a veure'ns. No els importem res!" Fins i tot els van sotmetre a un examen psiquiàtric, sense conseqüències positives per als qui els volien acusar. Ells van oferir el seu patiment pels pecadors, pel Sant Pare i l'Immaculat Cor de Maria. Els atacs de la premsa laïcista, sense pretendre-ho, estengueren la fama de les aparicions i cada vegada era més nombrosa la gentada que acudia a la cita amb la Verge.

Durant les mariofanías cada nen va tenir un protagonisme diferent. Lucía veia, sentia i parlava amb la Verge Maria; Jacinta veia i sentia, encara que no intervenia en el diàleg; Francisco només veia, però podia ser fet partícip del Missatge. "Nostra Senyora ens va portar

una sensació d'expansió i llibertat; només desitjàvem exaltar el nostre goig."

El 13 de maig de 1917 la Verge Maria els havia comunicat la petició que canviaria les seves vides per sempre: "**Voleu oferir-vos a Déu** per suportar tots els sofriments que Ell volgués enviar-nos, en acte de reparació pels pecats amb què Ell és ofès i de súplica per la conversió dels pecadors?" "Sí, volem", van respondre.

Des d'aleshores els tres pastorets buscaven multiplicar els seus sacrificis: mortificaven la seva voluntat i el seu caràcter; es privaven de l'aliment i donaven el menjar als nens pobres; renunciaven als seus jocs preferits per lliurar-se més a la pregària. Van ser molt dòcils als preceptes del Senyor i a les paraules de la Verge Maria.

Cada un va encarnar el testimoni amb un carisma particular. Després de les aparicions Lucía va començar a anar a l'escola, tal com la Verge Maria li havia demanat. Francisco i Jacinta anaven també per acompanyar-la. Els dos germans sabien que les seves vides serien breus i esperaven ardentment anar al Cel.

Beat Francisco Marto: 'Contemplar com Francisco'

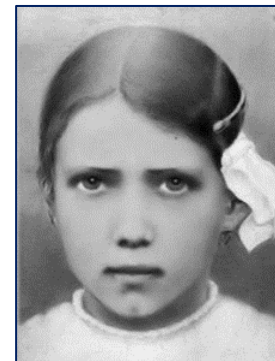

Francisco era de caràcter afectuós, molt humil, pacient, poc parlador, dòcil, sincer, just, obedient i diligent. Va mostrar una especial sensibilitat vers la bellesa sobrenatural de les aparicions i la necessitat de consolar Déu. Quan Lucía li va comunicar que la Verge Maria li havia dit que ell aniria al Cel, però que abans hauria de resar molts rosaris, vessant tot d'alegria, va dir: "Verge Maria, resaré tants rosaris com vulguis!"

Des d'aleshores es va lliurar a una vida espiritual intensa: oració assídua i fervent, purificació de l'esperit amb la confessió freqüent i el rés del Rosari. Ajudava als necessitats i s'esforçava en la pràctica de la virtut i el sacrifici. El seu zel era admirable i exemplar.

Tenia un amor molt gran al Santíssim Sagrament. Passava hores al costat del sagrari acompanyant i consolant al Senyor. De camí a l'escola passava per l'església per a visitar-lo. Estant ja malalt, li deia a Lucía que anés a l'església i donés molts records a 'Jesús Amagat'.

El seu gran desig era reparar les ofenses dels pecadors. Per això s'esforçava a ser bo fent sacrificis i oracions. Va suportar els grans sofriments de la malaltia sense queixar-se i oferint-los per a consolar Jesús, la Verge Maria i el Papa. Va morir amb un somriure angelical, amb la certesa de que la Verge l'esperava al Cel.

Beata Jacinta Marto: 'Estimar com Jacinta'

Jacinta era alegre, juganera, capritxosa i tossuda. Després de la primera aparició de la Verge Maria no feia més que repetir: "Oh, que bella era la Senyora!" La seva cosina, veient-la tan entusiasmada, va recomanar-li que no expliqués res. Però ella no va fer-li cas i va revelar la notícia.

Lucía va dir d'ella: "Jacinta va ser a qui la Santíssima Verge va comunicar major abundància de gràcia, coneixement de Déu i virtut." Després de les aparicions va experimentar un canvi sorprenent. El seu aspecte era seriós, humil i amable; traslluïa la presència de Déu i gran virtut. Va mostrar una sintonia especial amb Jesús en la seva passió: "No vull que Nostre Senyor pateixi més". Sentia un gran amor pel Papa i desitjava molt poder veure'l.

Amb gran esperit missioner va resar i es va sacrificar per la conversió dels pecadors i desagreujar el Cor Immaculat de Maria, oferint els grans sofriments de la seva malaltia. Abans d'anar a l'hospital de Lisboa, abraçada a Lucía va dir: "Mai més ens tornarem a veure! Resa molt per mi. La Verge m'ha dit que després de patir molt moriré sola, però que no tingui por, que Ella m'anirà a buscar allà per portar-me al Cel." La Verge va seguir visitant-la i va complir la seva promesa de portar-al Cel.